

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μέπουέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν:αραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλα..

Εἴκοσι τοῦ Ἰουλίου
κι' ἔλεγχος τοῦ Δημοσίου.

Ὁκτὼ πούντος κι' ἑβδόμηντα... ὅστους πατέρας μας σκασμός,
ἀφοῦ πλέον πῆρε ὁρόμο κι' ὁ προϋπολογισμός,

Τὸ κατηγορητήριον, ὄντως ἔθνοσωτήριον.

Τὸ κατηγορητήριον! Ἰδοὺ μεγάλη λέξις,
σημαίνουσα ἐγκλήματτα καὶ δολιεύσεις νόμων,
δηλοῦσα πανελληνικὰς ἀρχαιοτάτας ἔξεις,
κι' ἐμπνέουσα ὅστους Ἕλληνας τὸν γέλωτα καὶ τρόμον!...
Τὸ κατηγορητήριον ἀντήχησε καὶ πάλιν,
κι' εἰς πάντα ἐπροξένησε χαρὰν καὶ παραζάλην!

Πρέπει νὰ γίνουιν φανεραὶ αἱ τόσαι καταχρήσεις,
τὰ τόσα σφουγγαρίσματα, τὰ τόσα τσιγαρίτα,
τόσο νερὸ Καισαριανῆς, τόσων καφείδων χύσις,
τόσα κανάτια πῆλινα καὶ τόσα σπερματώετα...
Ἀνάψατέ τα, βουλευταὶ. κι' ἐν τῇ φωτοχυσίᾳ
νὰ μάθωμεν ποῦ ἔγινε τόσου παραθυσία.

Θέλωμεν φῶς νὰ ἴδωμεν τὴν φανεράν σπατάλην,
θέλωμεν φῶς νὰ ψάξωμεν τὰ κεντρικὰ ταμεία,
διότι αἰσθανόμεθα ἐξάντλησιν μεγάλην,
καὶ τριετῆς μᾶς τυραννεὶ φρικώδης βουλιμία...
Θέλωμεν νὰ γνωρίσωμεν μὲ τὸν μικρὸν Εὐρώτα
ποιὸς πίνει τοῦ πτωχοῦ λαοῦ τὸν τίμιον ἰδρώτα!...

Θέλωμεν φῶς νὰ μάθωμεν τί πῆραμεν κι' ἐμεῖς,
γιατί κι' ἐμᾶς εἰς τὸ σκαμνὶ γυρεύουιν νὰ καθίσουιν,
ἐν καὶ δὲν ἡμεῖθ' ἀξιοὶ τόσης λαμπρᾶς τιμῆς,
ἐκτός ἐάν ὡς ὑπουργοὺς κι' ἡμᾶς χαρακτηρίσουιν...
Θέλωμεν φῶς καθέννας μας νὰ μάθῃ καὶ νὰ ἴδῃ,
ἐν πῶ πολλὰ ἐφάγαμε ἀπὸ τὸν Κανελλίδην!

Θέλωμεν φῶς νὰ μάθωμεν ὁ κάθε βουλευφόρος
πόσα ἐντάλματα τραβᾷ εἰς τὰς κλεινάς Ἀθῆνας,
κι' ὅταν ὅστην ἐπαρχίαν του ἀπέρχεται προῶρως,
πόσους διέρχεται τερπνοὺς καὶ μακαρίους μῆνας!...
Θέλωμεν φῶς, νὰ μάθωμεν οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους
ἐν ἦναι καθαρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀποπάτους.

Τὸ κατηγορητήριον δὲν θὰ φεισθῇ κανένα,
καὶ ἡ ἀλήθεια παντοῦ ἀκτίνας θὰ σκορπίσῃ...
θέλωμεν φῶς νὰ τρέξωμεν ὡς ὅστὸ εἰκοσιένα,
διότι ζῶντες καὶ νεκροὶ ἴσμεν οἱ πάντες ἴσοι!
Θέλωμεν φῶς νὰ ψάξωμεν ἀκόμη καὶ τοὺς τάφους,
καὶ τότε νὰ προστρέξωμεν ὅστους δημοσιογράφους.

Θέλωμεν φῶς νὰ δράμωμεν καὶ μέχρι τοῦ Κωλέτη,
κατόπιν νὰ κατέλθωμεν καὶ μέχρι Δεληγιάννη,
νὰ μάθωμεν ποῖος ἔφερε τὸ ἄτιμο ρουσφέτι,
καὶ τώρα δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς χωρὶς αὐτὸ νὰ κἀνῃ.
Νὰ μάθωμε ποῖος ἔκαμε τὸν τόπο μας λιμέρι,
κι' ὅλοι ἀπλώνουιν κλέφτικο ὅστους θησαυροὺς του χέρι.

Τὸ κατηγορητήριον τοὺς πάντας θὰ φωτίσῃ,
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος δὲν θὰ κρυφθῇ ἀκόμα...
ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅστη βουλή τὴν λάμψι του θὰ χύσῃ,
καὶ θὰ φανῇ τῶν βουλευτῶν τὸ ἰθνοφάγον στόμα.
Ἄλλ' ὅμως νὰ! φουξ τὲ φῶς ὁ Δεληγιάννης πάλι,
καὶ μένομεν ὅστα σκοτεινὰ μὲ τὸν Μκυρομιχάλη.